

De Samaritaanse vrouw

“Hij was in een slecht humeur zoals altijd, toen ik het huis verliet. Maar hij zou snel vertrekken, vermoedde ik. Hij zou niet lang blijven, net zoals al die andere mannen. Ze zorgen ervoor dat je je speciaal voelt voor een tijdje, maar dat duurt nooit lang. Het is niet alleen hun fout natuurlijk, ik laat het ook gebeuren. Ik wind ze om mijn vinger, met de bedoeling dat ze op een gegeven moment weer verdwijnen.

Waarom doe ik dit? Verveel ik me? Ben ik bang dat mensen te dichtbij komen? Ik weet het niet. Wel weet ik dat het speciale gevoel nooit lang blijft.

Ik was op weg naar de waterput, met mijn emmer. Het was heet, zo midden op de dag. Maar het zou onmogelijk zijn om op een koeler tijdstip te gaan. Dan is het drukker en zijn er altijd weer mensen die met een oordeel klaar staan. Waarom zou ik mezelf nog meer kwellen?

Maar toen ik vandaag de waterput naderde, kon ik zien dat ik niet de enige was. Er was een man. Jammer. Ik wapende mezelf tegen negatieve opmerkingen of tegen begerige blikken. Ik sloot me zoveel mogelijk af. Maar toen ik dichterbij kwam, zag ik dat de man niet uit het dorp kwam, sterker nog, hij was een Jood. Wat kwam hij hier in vredesnaam doen? In ieder geval kende hij me niet, dat scheelde weer. En ik hoefde ook niet met hem te praten. Joden praten niet met Samaritanen.

En toen, totaal onverwacht, vroeg hij me iets te drinken! Dat had ik niet verwacht! Ik wist niet zo goed hoe ik hiermee om moest gaan. Maar ik merkte dat er iets speciaals was met hem. Er klonk geen veroordeling in zijn stem, eigenlijk voelde het wel goed dat hij om hulp vroeg. Ik was nieuwsgierig waarom hij met mij, een Samaritaanse vrouw, begon te praten. Dus ik trok de stoute schoenen aan en vroeg het hem. Hij zei dat als ik wist wie hij was, ik hem zou vragen om levend water.

Ik werd nieuwsgierig. Wie was deze man? Ik wilde hem meer vragen, want het was duidelijk een man van God. Dus ik dacht diep na of ik me iets uit de Schrift kon herinneren om het gesprek gaande te houden. ‘Bent u groter dan onze vader Jacob?’, vroeg ik hem. Hij zei geen ja of nee, maar ging weer terug naar het gesprek over het water. Blijkbaar was dat belangrijk voor hem. Hij zei dat hij water beschikbaar had, waardoor ik nooit meer dorst zou hebben. Tssss, ik wist echt niet meer wat ik met de situatie aan moest! En toch.. Er was iets bijzonders aan de hand met deze man. Hij deed niet alsof. Er was iets in zijn stem waardoor het leek dat hij om mij gaf. Dat had ik al heel lang niet meer meegemaakt. Dus besloot ik hem te vragen naar dat water, wat het dan ook was.

Toen, opeens uit het niets, vroeg hij: ‘Haal je man er eens bij.’ Au! Nee, hé, daar gaan we weer, dacht ik. Zie je wel, het was ook te mooi om waar te zijn. Nu word ik

toch weer veroordeeld. Even overwoog ik er gewoon over liegen, maar ergens wilde ik dat niet. Hij was eerlijk, dus ik wilde dat ook zijn. ‘Ik heb geen man’, zei ik.

‘Dat klopt, want je hebt vijf mannen gehad, en de man met wie je nu bent, is je man niet.’ Ik kon mijn oren niet geloven. Een volledige vreemde man vertelt mij hoe mijn leven in elkaar zit! Hij kent mij, en toch lijkt hij mij te accepteren! Wie was hij? Ik hoorde mezelf zeggen, dat ik wist dat de Messias zou komen op een dag. Iemand die mij zou kunnen redden. Toen zei hij, ‘Dat ben ik, degene die nu met je praat.’

Na jaren van hoon en spot, voelde ik mij weer speciaal. Niet speciaal op de manier wanneer mannen naar mij keken, maar anders speciaal. Echt speciaal. Het leek net alsof hij op mij had zitten wachten. Hij nam het risico dat mensen hem zouden veroordelen omdat hij met mij een gesprek was begonnen. Hij was hier naar toegekomen, middenin in Samaria, om met mij te komen praten. Dit was ongelooflijk, ik moest het aan iemand vertellen. Ik keek hem nog één keer aan en toen rende ik naar het stadje. Iedereen mocht het horen. Ik wilde dat iedereen met mij mee zou komen om deze man te ontmoeten die alles van mij wist. Deze man die mij niet veroordeelde, maar van mij hield en mij levend water aanbood. Zoiets geweldigs kon ik toch niet voor mezelf houden?”

Gebaseerd op de geschiedenis uit Johannes 4 uit de Bijbel